

til en ifølge Hoveddebitors Opfordring indgaaet Kaution, i Forhold til Skyldneren maa betragtes som een Fordring (jfr. ogsaa § 62 og § 119). Hoveddebitors Bo skylder kun Beløbet een Gang, og det vilde derfor være i Strid med de øvrige Kreditorers Ret, om der foruden den Hovedkreditor i Forhold til Fordringens fulde Beløb givne Dividende tillige blev tillagt Kautionisten Dividende i Forhold til det Tab, han ved Kautionen har lidt. At Kautionisten eller dennes Bo derimod for dette Tab maa kunne holde sig til Hoveddebitor personlig, er klart. Regelen i § 18 angaar kun Forholdet overfor Boet.

Regelen i § 19 hænger for en Del sammen med Reglen i § 18. Medens Udlasket ikke har kunnet indlade sig paa at give Bestemmelser om det til den borgerlige Ret hørende Spørgsmaal, om den Medskyldner eller Forlover, som indfrier en Fordring, i Almindelighed erhverver samme Ret mod Medforlovers og Skyldners Boer, som den oprindelige Fordringshaver, et Spørgsmaal, om hvis Besvarelse Meningerne ere delte, har man ment, at der, uanset hvorledes hin Besvarelse end maatte falde ud, ubetinget maatte tillægges den, der efter Konkursens Begyndelse har indfriet Fordringen, samme Ret baade mod Medforlovers og Skyldners Boer, som den oprindelige Fordringshaver vilde have havt, indtil han har faaet udbetalt, hvad han, om Skyldneren eller Medforloveren ikke havde været under Konkurs, vilde have kunnet fordrø. Det synes at være det Naturligste ogsaa her at fastholde den ved Konkursens Begyndelse foreliggende Stilling som den, paa Grundlag af hvilken Boets Opgjørelse skal ske; der er ingen Grund til, at Boet skal vinde en Fordel derved, at Fordringshaveren efter Konkursens Begyndelse vælger at holde sig til en Medskyldner eller Forlover fremfor at melde sig i Boet. Hvis man tænker sig, at baade Hovedskyldneren og Forloversens Boer ere komne under Konkursbehandling, fremtræder Regelen i § 19 som en ligefrem Konsekvens af Regelen i § 18, og der synes ikke at være nogen Grund til, at Forloveren selv skal være mindre gunstigt stillet end hans Bo.

Kapitel 4.

Om Retshandlers Afkræftelse ved senere paafølgende Konkurs.

Almindelige Bemærkninger.

En af Hovedklagerne over den gjældende Konkursret gaar ud paa, at den ikke frembyder tilstrækkeligt Værn imod, at Skyldneren, naar han har besluttet at opgive sit Bo, eller indser, at Konkurs ikke kan undgaaes, afflutter Retshandler, hvorved han forringer eller forrykker sin Status, enten for at sikkre sig selv en Del af Formuen eller for at skaffe enkelte Kreditorer, som han af en eller anden Grund vil begunstige, Betaling eller Sikkerhed paa de øvriges Beføstning. Navnlige over Handlinger af den sidstnævnte Art, ved hvilke Skyldneren sætter en vilkaarlig Fordeling af sine Midler istedetfor den Fordeling i et lovbestemt Forhold, som skulde opnaas gennem Konkursbehandlingen, have Klagerne i den senere Tid hos os lydt stærkere og stærkere, saaledes at den almindelige Mening derfor vistnok maa siges at være fuldkomment paa det Nene med, at der her fra Lovgivningens Side maa gøres Noget for at forbedre Tilstanden.

Den gjældende Ret fastsætter vel Straf for den Fallent, som paa en Tid, da han maatte forubse sin Fallit, har foretaget Handlinger af den angivne Art, jfr. Straffelovens § 261, men den giver ingen almindelig eller mere omfattende Udgang til at angribe Gyltigheden af de omhandlede Transaktioner, idetmindste ikke saaledes som dens Negler, navnlig Christian den Femtes Lovs 5—14—46, 1ste Led, er bleven forstaaet i Praxis. Dette har atter medført, at den nævnte Straffebestemmelse kun sjældent er bleven anvendt, idet Kreditorerne, da de ikke kunne opnaa noget materielt Udbytte ved at fremdrage et saadant Forhold, fordetmeste have afholdt sig fra at klage derover og forlange kriminel Undersøgelse indledet mod Fallenten, og selv naar dette er sket, eller kriminel Sag iøvrigt er bleven anlagt mod den Paagjældende, har en Domsfældelse været vanskelig at opnaa, fordi der er blevet stillet strænge For-